

9

CÓ tiếng gõ vang lên ngoài cửa phòng của tôi ngay lúc vừa quá mười hai giờ khuya. Tôi vẫn còn thức, nhưng tôi chưa kịp cử động thì Monique đã giật mình tỉnh dậy. Ngồi thẳng người, nàng nhìn tôi với đôi mắt mở tròn. Tôi đặt một bàn tay lên vai nàng và nhận thấy nàng đang run. Nàng nắm lấy bàn tay của tôi và áp vào làn da ấm giữa hai gò ngực của nàng.

Tôi khẽ bảo :

— Không có gì đâu. Em cứ nằm xuống.

Tôi hé mở cánh cửa độ vài phân và nhìn ra ngoài. Đó là Err.

— Thưa ông, có một bức điện tín. Nhân viên phòng vô tuyến vừa đưa xuống.

— Cảm ơn anh Err

Tôi trở vào với chiếc phong bì trên tay. Monique chăm chú nhìn một cách say sưa.

— Gì vậy, Stuart ?

— Điện tín. Có lẽ của ông chủ bút của anh.

Tôi xé chiếc phong bì mỏng ra, vo tròn phong bì và ném vào trong cái đồ rác ở bên kia phòng.

Monique nói :

— Hoan hô.

Bức điện tín cho biết :

NỘI DUNG : Người đàn ông bằng đầu đường như ngồi trong ghế lặn đạp chuyển bay sáng Thứ Sáu. Có người đàn ông hỏi đầu đi theo. Ngoài ra còn có một người đàn bà cao, tóc đen, thật đẹp. Nhân viên hãng Đông Phương nhớ rất rõ. Hãy cẩn thận. Xin ra đầu nếu cần trợ giúp. Gọi Dillingham nếu gặp khó khăn, nhưng đừng gọi từ trên tàu. Patrick.

Đọc lại mấy lời ngắn ngủi mô tả về người đàn bà, tôi liếc mắt nhìn Monique. Nàng cũng đang chăm chú nhìn tôi.

Tôi liền bảo :

— Xin lỗi em. Đây chỉ là chỉ thị công tác của ông xếp anh.

Đoạn tôi xếp miếng giấy lại và chuôi vào túi áo ngủ. Trong một vài giây thiếu suy nghĩ, tôi có ý định đưa bức điện tín cho nàng xem và dò xét phản ứng của nàng. Nhưng tôi cố gạt bỏ ý nghĩ này, và từ từ trấn tĩnh lại. Rồi tôi trở về giường.

Nàng gọi tôi :

— Stuart

Nàng vẫn còn ngồi, cúi xuống nhìn tôi. Nền ngực của nàng hơi sáng lại trong không khí mát lạnh của ban đêm.

Tôi trả lời :

— Anh đây.

— Có chuyện gì rắc rối vậy ?

— Đầu có gì rắc rối. Tại sao ?

— Anh có vẻ im lặng và thờ thẩn như người mất hồn. Anh đang buồn chán ?

— Có lẽ, hơi buồn.

— *Omne animalia triste post coitus ?* ⁽¹⁾

Tôi không nín cười được. Nàng nói tiếng La-tinh giống hết một nữ sinh Anh ngoại trừ chữ *triste*. Riêng chữ này nàng lại dùng giọng Pháp, với âm «r» của dân Ile de France.⁽²⁾

— Không buồn theo cái kiểu đó. Ngoại trừ lúc anh nghĩ tới chuyện sáng mai tàu sẽ đến Cobh và ngày hôm sau thì đến Le Havre và Southampton.

Nàng chống người trên khuỷu tay và nhìn sát mặt tôi, ngực nàng chạm vào vai tôi. Tôi luồn cánh tay phải của tôi dưới mình nàng và bàn tay ôm lấy khoảng lưng nhỏ hẹp của nàng, cảm thấy làn da của nàng dưới mút ngón tay của tôi êm như nhung. Mái tóc huyền của nàng buông xuống một bên đầu vất lên cổ tay nàng trong lúc nàng tựa đầu trên khuỷu tay. Tôi xoắn một lọn tóc quanh cánh tay nàng như một chiếc vòng. Nàng cúi xuống và hôn tôi một cách chớp nhoáng, kết thúc chiếc hôn bằng cách cắn nhẹ môi dưới của tôi.

— Tại sao anh không vui ?

— Anh làm sao vui được khi không biết rồi đây mình sẽ ra sao ?

— Chỉ cần hiện tại mình được gần nhau. Như thế này không sung sướng hay sao ?

Tôi lắc đầu :

— Vẫn còn chưa đủ.

(1) *Tiếng La-tinh có nghĩa: « Mọi loài đều buồn sau khi giao hợp ».*

(2) *Ile de France: tên cũ của đảo Maurice, trong Ấn-độ-dương, về phía đông đảo Madagascar, trước kia thuộc Pháp, rồi thuộc Anh từ 1810, dân số 741000 người, kinh đô Port-Louis, chuyên sản xuất đường mía (c.t.c.d.g.)*

Nàng nói :

— Anh là một người quá đạo đức. Tại sao vậy ?

Ngón tay của nàng rà quanh miệng tôi trong lúc nàng hỏi và giọng nàng chợt có vẻ khác lạ như một vài lần tôi đã bắt gặp.

— Chính anh cũng không hiểu.

— Anh là một hỗn hợp thật lạ lùng, vừa hết sức phong nhã mà lại vừa hết sức rụt rè, một người Tô-cách-lan trên đất Virginia, như Bá tước Montrose⁽¹⁾ kết hợp với nhà độc tài Cromwell⁽²⁾.

Tôi chắc lười.

— Anh không ngờ em giỏi sử học quá.

Nàng vẫn không để ý lời tôi và nói tiếp :

— Có lúc anh như người điên cuồng. Nhưng những lúc khác anh lại vô cùng hiền lành. Anh không biết rằng người đàn bà thường thích ngọt dịu nhưng thỉnh thoảng họ lại muốn đối xử một cách cứng rắn ? Dù một đôi khi phải chịu đau đớn ?

— Anh sẽ không bao giờ gây đau đớn cho em. Monique, có lẽ anh sẽ không bao giờ gặp lại em.

(1) *James Graham Montrose* : đại tướng Tô-cách-lan, sinh tại Edimbourg năm 1612, tướng lĩnh trung kiên của Hoàng đế Anh Charles đệ Nhất, bị hành hình năm 1650.

(2) *Olivier Cromwell* : Nhiếp chính nước Cộng-Hòa Anh, sinh tại Huntingdon (1599-1658). Được bầu làm thượng nghị sĩ ở Thượng nghị viện (1640), ông hờ hạo cách mạng chống lại quân đội hoàng gia ở Naseby (1645). Lên Trung tướng ông thiết lập một tòa án đặc biệt tuyên án tử hình Hoàng đế Charles đệ Nhất (1649) thống trị Ai-nhĩ-lan và Tô-cách-lan, giải tán quốc hội, áp dụng chế độ độc tài ở Anh (1653) (c. t. c. d. g.)

— Cũng có thể lắm.

— Anh muốn nghĩ em tin như thế. Em hãy giải thích cho anh nghe một chuyện. Về bản nhạc của Wolf mà em đã hát cuối cùng trong đêm vừa qua. Câu : *Một lời thề khép bờ môi vô hạn* , ngụ ý gì ?

Một nỗi đau đớn lướt qua khuôn mặt của nàng. Nàng khẽ hát hai câu cuối : *« Một lời thề khép bờ môi vô hạn. Mở một lần, chỉ có Chúa trên cao »*. Stuart, em đâu có viết mấy dòng này, mà chính Goethe đã viết từ xa xưa. Xin anh đừng hỏi em gì nữa. Đây là lần cuối cùng...

Nàng dừng lại nửa chừng và nhìn sững tôi trong bóng tối lơ mờ.

— Lần cuối cùng gì ?

— Lần cuối cùng em có thể nói chuyện với anh. Ngay cả lúc này là lúc giữa mình không còn gì bí mật. Anh hãy tin em. Mình đang phí thời giờ vì nói chuyện.

Tôi liền bảo :

— Thế thì ngừng ngay lại. Em hãy hé miệng ra và nhắm mắt lại rồi anh sẽ cho em cái này hay lắm.

Nàng thì thầm nói :

— Mắt em đang nhắm đây này.

Môi nàng hé ra như một đóa hoa hồng và tiếp đón tôi một cách mê say,